

NIỀM ĐAU CON CHỮ

(Tự Truyện 17)

.....
(TTBG tự ý bỏ 2 trang khi ghi lại đoạn này
20 năm sau.)
.....

Tối thứ Bảy 20/1/1996, qua điện thoại, tôi hỏi Lê Duy Linh:

“Thượng Đế ở đâu? Tôi không tin có một đấng Thượng Đế.”

Chỉ sau một nháy, tôi lại nói:

“Đọc tiểu sử Dostoievski, cái đoạn ông ấy hấp hối, bạn hữu và người thân lần lượt vào viếng lần cuối. Khi đến phiên hai người con, Dostoievski đã dặn dò: *‘Các con hãy nhớ đừng nên mất lòng tin về Thượng Đế. Ngài không bao giờ bỏ rơi chúng ta.’* Tôi cũng vậy, không cho phép mình mất lòng tin về Thượng Đế. Chỉ có Ngài mới cứu nổi tôi. Ngài đã từng cứu tôi nhiều bận, bây giờ lại một phen, tôi biết Ngài cũng sẽ đưa tay ra cho tôi trong sự tuyệt vọng của mình.”

Tôi kể Lê Duy Linh nghe chung quanh dư luận bên ngoài về cuốn Nhật Nguyệt I, ai cũng khen TNH là người rất đại lượng khi để tôi xuất bản cuốn ấy. Tôi nói:

“Tôi đã đóng vai trò Judas bán Chúa. Nhưng Chúa của anh thật sự là đấng cao cả, dùng sự đau khổ của mình để cứu độ thế nhân. Còn *‘Chúa của tôi’* lại là người đầu tiên giết chết tôi một cách tàn nhẫn.”

Tôi nói tiếp:

“Ít nhiều gì, chính anh phải chịu trách nhiệm phần nào trên sự tan vỡ trái tim của tôi hiện tại. Trong khi bao nhiêu người, nhất là Cao Quang Ngô và Cẩm Hằng, đều khuyên tôi không nên xuất bản Nhật Nguyệt I, sợ làm TNH tổn thương tự ái, thì chỉ có anh là người đầu tiên, sau đó mới đến TNH, xúi giục tôi viết và in cuốn ấy ra.”

Và tôi tâm sự:

“Một anh bạn dạy chung trong Quốc Gia Nghĩa Tử ngày xưa, đọc xong, điện thoại từ Santa Ana lên bảo tôi: *‘Có 3 điều đặc biệt cần nói với Thu Vân: 1/ Lần đầu tiên tôi mới được đọc một tác giả VN, lại là tác giả nữ, dám phơi bày sự thật cuộc đời mình như thế. 2/ Quyển sách rất xúc động, đọc ngẫu nhiên không ngừng được từ đầu đến cuối. 3/ Quan trọng nhất, nếu tôi là anh TNH, tôi sẽ đi mua hết 1,500 bản đã in ra, đem về nhà cất!’*”

Lê Duy Linh đáp:

“Tôi sẽ còn xúi chị viết nhiều cuốn như thế nữa. Cuốn I chỉ ra mới mấy ngày đã tạo được dư luận, cuốn II chắc còn dữ dội hơn.”

Anh đưa ra nhận xét:

“Có những tác phẩm gây *choking* cho người đọc, nhưng điều ấy chỉ có thể xảy ra ngay lúc đó, giờ qua đến trang khác đã thấy hết. Riêng cuốn Nhật Nguyệt

I, tình cảm người đọc cứ bị lan man lôi cuốn từ trang đầu đến trang cuối trong tâm trạng mơ màng xúc động. Gấp xong sách, nỗi xúc động còn kéo dài suốt cả ngày. ĐIỀM THÀNH CÔNG CỦA TÁC PHẨM CHÍNH LÀ NHƯ THẾ.”

Anh nói thêm:

“Tôi tin cuốn này ra đời sẽ **làm đảo lộn cái nhìn của độc giả về chị**. Nếu những ai từng đọc Một Truyện Dài mà yêu thích chị, với cuốn này, họ sẽ còn yêu nhiều hơn nữa. Bằng ngược lại, cuốn kia bị họ thù ghét thì Nhật Nguyệt I sẽ khiến **họ phải đặt lại vấn đề với chính họ** về con người chị, hỏi xem ‘*chị là ai?*’”

Lê Duy Linh cười:

“Có lúc nào nổi cơn hứng thú, tôi sẽ viết một bài về văn chương chị, khởi đi từ cuốn Nước Chảy Qua Cầu đến Một Truyện Dài Không Có Tên, bây giờ là Nhật Nguyệt I. Một điều lạ là **trong các tác phẩm, chị phô bày được nhiều con người và nhiều giọng văn quá**. Nước Chảy Qua Cầu lãng mạn phiêu bồng bao nhiêu thì Một Truyện Dài Không Có Tên gay gắt sát phạt bấy nhiêu. Nhật Nguyệt I trầm trầm gây xúc động trái tim người đọc, không biết Nhật Nguyệt II sẽ như thế nào?”

Tôi cười:

“Nhật Nguyệt II sẽ được viết với giọng văn trần ai thông thiết mà chỉ *các người điên hay các bậc minh triết thứ thiệt* mới thâm cảm được rõ ràng cái chất trần ai của nó thôi.”

Tâm trí cứ vậy mà rối loạn lên xuống trong từng giây từng phút.

□